ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1898 Ἀριθ. 529

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ Ἐντυπώσεις. Εἰς μέγας πόλεμος. Ἡ Τέχνη ἐν Ἀθήναις.—Ὁ Σολωμὸς καὶ αἱ γυναῖκες La donna velata.—Ἡ κ. Στάελ (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου).—Ἡ δίαιτα τῶν μικρῶν (ὑπὸ δος Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου). — Συνέχεια τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου. —Ἡ ἰσχὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ (ὑπὸ δος Εὐγ. Διδαχοπούλου). — Εἰς νεκρὰν (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ).—Φιλανθρωπικὴ ἀγορὰ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. — Βιβλία.— Συμβουλή.— Συνταγή.— Ἀλληλογραφία.—Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Ἀκόμη δὲν ἔσβυσαν αἱ φλόγες, αἱ ὁποῖαι πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς ἔτους περιέβαλον τὴν πτωχὴν πατρίδα μας, ἀκόμη δὲν ἐστέγνωσαν οἱ ρύκκες τοῦ αἵματος μὲ τὸ ὁποῖον ὁ τελευταῖος πόλεμός μας ἐπότισε τὴν θεσσαλικὴν γῆν, ἀκόμη σχεδὸν ἀντηχεῖ εἰς τὴν ἀκοήν μας ὁ ἀπαίσιος ἦχος τοῦ τηλεβόλου καὶ πρὶν ἢ ὁ κόσμος ἀναπνεύσῃ, πρὶν ἢ ἡ συγκίνησις ἐκείνη παύσῃ, πρὶν ἢ οἱ στεναγμοὶ τῶν ψυχορραγούντων καὶ τῶν ἀπορφανωθέντων σιγήσουν, ἰδοὺ ὅτι νέαι καὶ πάλιν αἱματοχυσίαι καὶ νέοι ἀνθρώπινοι σπαραγμοὶ καὶ νέαι καταστρεπτικαὶ φλόγες ἀναφαίνονται μακρὰν ἡμῶν, αὐτὴν τὴν φοράν, εἰς τοὺς ἀπωτάτους τοῦ κόσμου ὁρίζοντας.

Δύο μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ λαοί, ὁ εἷς ἔνδοξος διὰ τὸ ἱστορικὸν ἐν τῷ κόσμῳ παρελθόν του, ὁ ἄλλος μέγας καὶ κραταιὸς διὰ τὸ ἔξοχον παρόν του, ἀγωνίζονται ὑπὲρ δικαιωμάτων καὶ ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὑλικῶν συμφερόντων καὶ ἐπικρατήσεως.

Δύο τοιοῦτοι γίγαντες μόνον τὸ ἄπειρον τῆς θαλάσσης ἠδύναντο νὰ ἐκλέξουν ὡς πεδίον τιμῆς καὶ μόνον τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ ὡς πλαίσιον τῆς γιγαντομαχίας των. Καὶ ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ δὲν ἀποφασίζεται μόνον ἡ τύχη τῶν δύο λαῶν, ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου κόσμου. Ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ ἀναμετρεῖται ἡ δύναμις τῶν θεωριῶν καὶ τῶν προλήψεων καὶ ἡ δύναμις τῆς αὐτοβούλου δράσεως καὶ ἐνεργείας.

Γέννημα καὶ θρέμμα κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ Ἀμερικὴ τῆς Ἱσπανίας, ὀφείλουσα καὶ αὐτὴν τὴν ἐν τῷ κατοικημένῳ κόσμῳ ἀνακάλυψίν της εἰς τοὺς Ἱσπανούς, γαλουχηθεῖσα μὲ τὸ γάλα της, κατώρθωσε νὰ ἀποσκιρτήσῃ ἐντελῶς ἀπ' αὐτῆς, νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὸ πλῆρες φανταστικοῦ μεγαλείου, ἀλλὰ καὶ πλῆρες ὀπισθοδρομικῶν προλήψεων καὶ βαρβάρου σκότους παρελθόν της. Αὐτόβουλος καὶ αὐτενεργὸς οὔτε ἀναγκαῖον, οὔτε συμφέρον ἐνόμισεν νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν αἱματοκηλιδωμένων θυρῶν καὶ οἰκοσήμων, τὰ ὁποῖα ἡ γηραιὰ Εὐρώπη τῇ ἐκληροδότησε μετὰ τῶν ὑστεροτόκων κληρονόμων τῶν μεγάλων ὀνομάτων της. Ἠθέλησαν αὐτοὶ πρῶτοι νὰ ἀρχίσουν τὴν ἱστορίαν των, ἱστορίαν ἐργασίας καὶ ἱδρῶτος καὶ αὐτενεργείας πρωτοφανοῦς καὶ αὐτοβουλίας ἀπιστεύτου. Τὸ παρελθὸν λαῶν καὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἔκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος φρικωδῶν προλήψεων, τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀπεξεδύθησαν, ὅπως ἀπεκδύεται ὁ ἀθῷος τὸν χιτῶνα τοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπενθυμίζει σειρὰν βασάνων καὶ ζωῆς ἀδίκου καὶ μισητῆς, ὅπως ἀπεκδύεται ὁ ὑγιὴς τὸ ἔνδυμα λεπροῦ ὑπὸ φόβου μήπως τὸν μολύνῃ.

Καὶ ἔφυγαν καὶ φεύγουν μακρὰν τῶν κτήσεων, τὰς ὁποίας ἡ Εὐρώπη κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἐκεῖ καὶ ἀφῆκαν τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμὸν νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην νὰ χειραφετηθῇ καὶ αὐτὸς καὶ τὸν βοηθοῦν σήμερον εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνά του. Ὁ σημερινὸς πόλεμος τῆς Κούβας εἶναι ὁ πρόλογος μόνον μεγάλου αἱματηροῦ δράματος, τὸ ὁποῖον θὰ διαδραματισθῇ ἐκεῖ κάτω καὶ τὸ ὁποῖον, ἐὰν ἐκ τῆς διεξαγω-

γῆς τοῦ σημερινοῦ πολέμου κρίνωμεν, θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐντελῆ ἀποξένωσιν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὰς θαλάσσας τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἓν μόνον σκιερὸν σημεῖον ὑπάρχει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῶν Ἀμερικανῶν: τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῆς Ἀμερικῆς ἐν Κούβᾳ, ὁ πόθος τῆς ἐμπορικῆς ἐπικρατήσεώς των. Τοῦτο μειώνει πολὺ τὴν δόξαν των καὶ ὑποτιμᾷ μεγάλως τὸ ἰδεῶδες, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου λαός, ὡς ὁ Ἀμερικανικός, ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται.

Ὅπως δήποτε ὅ,τι καὶ ἂν κρύπτεται ὑπὸ τὰ πολιτικὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξελίσσεται σήμερον μετὰ τόσης μεγαλοπρεπείας τὸ αἱματηρὸν αὐτὸ δρᾶμα, τὸ δίκαιον εἶναι ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ἀγωνίζονται ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ νίκη τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι ἡ νίκη τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἔμβλημά των.

Ἡ ἧττα τῶν Ἱσπανῶν, ἧττα τὴν ὁποίαν ἡ ἀνδρεία καθιστᾷ ἔνδοξον, ἔχει καὶ φυλετικὴν σημασίαν πολὺ μεγάλην. Ἀποτελεῖ τὸ προανάκρουσμα τῆς ἐπικηδείου τελετῆς, εἰς ἣν φέρεται κατὰ τὸ τέλος τοῦτο τοῦ αἰῶνος ἡ λατινικὴ φυλή. Ἀποτελεῖ τὴν ἠχὼ τοῦ κώδωνος τοῦ ἀναγγέλλοντος τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς μεγάλης, κραταιᾶς, ἀλλὰ καὶ πολὺ γηραιᾶς καὶ πολὺ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας ἐξηντωμένης λατινικῆς γενεᾶς.

Οἱ Γάλλοι ἡττῶνται παρὰ τῶν Γερμανῶν, οἱ Ἰταλοὶ παρὰ τῶν Ἀβυσσινῶν, οἱ Ἱσπανοὶ παρὰ τῶν Ἀμερικανῶν, οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Τούρκων. Δὲν εἶναι ἄρα ὅλαι αὗται αἱ ἀλλεπάλληλοι ἥτται τόσα σημεῖα, πιστοποιοῦντα τὴν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπόσβεσιν ἀπὸ τοῦ στερεώματος τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν φυλῶν ἑνὸς μεγάλου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξέπεμψεν ἀνὰ τὸ σύμπαν τὸ φῶς του καὶ τὴν θερμότητά του ἀπεψύχθη τέλος καὶ βυίνει μετὰ τῶν τελευταίων ἀναλαμπῶν του εἰς τὴν αἰωνίαν δύσιν του;

Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τοὺς πολέμους καὶ τὰς αἱματοχυσίας, τὰ λείψανα αὐτὰ βαρβάρου παρελθόντος καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν μικρὸν βωμόν, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ ὕψωσε καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὴν Τέχνην.

Τὸν βωμὸν αὐτὸν εὑρίσκεις εἰς ἓν διαμέρισμα τοῦ περικαλλοῦς μεγάρου τοῦ Ζκππείου, στολισμένον καὶ ἑορτάζοντα διὰ δευτέραν ἐφέτος φορὰν τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς ἀγεννήσεως τῆς τέχνης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Νομίζω ὅτι ἐκεῖ μέσα εὑρισκόμεθα καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ὅλαι αἱ ὅπωσδήποτε ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες εἰς τὸ στοιχεῖόν μας, ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἀγαπῶντες τὸ καλόν, τὸν μόνον καὶ μεγάλον αὐτὸν παράγοντα τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Μὴ περιμένῃς κριτικὴν τῆς Τέχνης, διότι τόπος εἰς τὸν ὁποῖον μόλις ἤρχισε νὰ ροδιζῇ ἡ ἀνατολὴ τῆς θαυμασίας αὐτῆς θεότητος, κριτικὴ πραγματικὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ. Θὰ σοῦ γράψω λοιπὸν καὶ πάλιν, φέτος ὡς καὶ πέρυσι, τὰς ἐντυπώσεις μου, ἄτακτα, ἀκανόνιστα, ὅπως τὰς ᾐσθάνθην, ὅπως μόναι των ἐταξινομήθησαν εἰς τὴν κεφαλήν μου.

Καὶ πρῶτον θὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ τὰς ἐλαιογραφίας, τὸ οὐσιαστικώτερον, οὕτως εἰπεῖν, μέρος τῆς ζωγραφικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον καταφαίνεται ἀπτότερον, ἰσχυρότερον ἡ δύναμις τῆς Τέχνης καὶ ἡ δύναμις τοῦ τεχνίτου. Αἱ ὑδατογραφίαι καὶ τὰ παστὲλ εἶναι τὰ λεπτοφυῆ ἄνθη, τὰ ἁπαλά, τὰ τρυφερά, τὰ ἀερώδη, μὲ τὰ λεπτὰ καὶ ἰδανικὰ ἀρώματα, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν εἰς τὸν μέγαν τοῦ καλοῦ κῆπον. Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ἡμεῖς, οἱ κατ' ἀρχέγονον τρόπον ἀντιλαμβανόμενοι ἀκόμη τὴν τέχνην, τὰ λεπτεπίλεπτα αὐτὰ δημιουργήματα, ἀνάγκη νὰ μελετήσωμεν πρῶτον τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ τὰ τονισμένα σχήματα τῶν ὡρίμων καρπῶν τῆς Τέχνης καὶ ἔπειτα, ὅταν τὸ βλέμμα χορτάσῃ ἀπὸ αὐτά, ὅταν ροφήσῃ τὴν ζωντανὴν ἀνταύγειάν των, τότε νὰ ἀφεθῇ ἥσυχον εἰς τὴν ρέμβην τῶν ὀνειροπολημάτων τῶν παστὲλ καὶ τῶν ὑδατογραφιῶν.

Ἰδοὺ διατὶ μὲ ὅλον τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἔγεινε τὰς ἡμέρας αὐτὰς περὶ τὸ ὄνομα τοῦ Μποκατσιάμπη, καὶ περὶ τῶν ὡραίων ἔργων του, ἐγὼ οὔτε κἂν ἐσταμάτησα εἰς τὴν αἴθουσαν εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ἔργα του ἦσαν ἐκτεθειμένα κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν μου. Ἐκεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐλαιογραφιῶν εἶχον ἀποκτήσει ἀπὸ πέρυσι μίαν μεγάλην γνωριμίαν, μίαν μεγάλην συμπάθειαν, μίαν μεγάλην λατρείαν. Καὶ πιστὴ εἰς τὸ παρελθόν, χωρὶς νὰ ἀκούσω τὴν συμβουλὴν τοῦ φίλου μου κ. Κουρτίδου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔλεγε, κατὰ σειρὰν νὰ περιέλθω τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ ἀναζητῶ εἰς τὸν ὁδηγὸν τὸν ἐργάτην τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἔκαμναν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν, ἐγὼ διηυθύνθην κατ' εὐθεῖαν, ὅπου τὸ φῶς πάλιν καὶ ἡ ζωὴ τῆς Τέχνης μὲ εἵλκυεν. Τὸ φῶς μὲ τὰ μυστήρια τῶν χρωμάτων του καὶ τῶν ἀκτίνων του καὶ τῶν ἀνταυγειῶν του, σοῦ τὸ εἶπον, ἀπὸ τὰς περυσινὰς ἐντυπώσεις μου, τὸ φῶς μὲ τὴν μεγάλην του δύναμιν καὶ ζωὴν τὸ ἔχει δεσμευμένον, τὸ ἔχει ὑποχείριόν του ὁ Ἰακωβίδης. Πέρυσι εἶχε φωτίσει, εἶχε ζωογονήσει ὅλην τὴν ἔκθεσιν μὲ τὸ ἄπλετον, τὸ ὡραῖον, τὸ γελαστὸν φῶς, τὸ ὁποῖον εἰσέδυσεν ἀπὸ τὸ ὀρθάνοικτον παράθυρον τῆς μεγάλης εἰκόνος του. Φέτος τὸ φῶς εἶναι τεχνητόν, ἐξέρχεται κάτωθεν ἀπὸ ἓν abat jour, ἀλλὰ τί γλυκύτης καὶ τί ἀνταύγεια καὶ τί ποίησις φωτολουσμένη εἶναι ἐκείνη ποῦ χύνει, ποῦ σκορπίζει καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀναγινωσκούσης καὶ εἰς τὰ χέριά της καὶ εἰς τὸ βιβλίον της καὶ εἰς τὰ περὶ αὐτὴν νεκρὰ καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα.

Δι' ἐμὲ τὸ *cloup* τῶν ἐλαιογραφιῶν τοῦ ἐφετεινοῦ salon εἶναι ἡ εἰκὼν αὐτή, ἡ λάμπουσα καὶ μειδιῶσα μὲ τὸ γλυκὸ φῶς της εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ὁ καλλιτέχνης ὁ ἴδιος θὰ διαμαρτυρηθῇ βεβαίως κατὰ τῆς γνώμης μου, ἀφοῦ τὴν ἄλλην εἰκόνα του, τὸ Πρῶτον μάθημα μουτικῆς, τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς τέχνης τάσσει ὁ ἴδιος εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα. Καὶ θὰ ἔχῃ δίκαιον. Διότι βεβαίως ἐδῶ ἡ τεχνικὴ ἐργασία του εἶναι πλουσιωτέρα, οἱ τηρηθέντες κανόνες τῆς τέχνης θριαμβεύουν καὶ ἡ φύσις νικημένη πλέον εἶναι κτῆμα τοῦ καλλιτέχνου.

Ἀλλὰ δι' ἐμέ, ἡ ὁποία γοητεύομαι καὶ μεθύω μὲ τὸ φῶς, ἐγὼ ἡ ὁποία ἐγεννήθην καὶ θὰ ἀποθάνω φωτολάτρις, ἐγὼ χωρὶς ἀξιώσεις τεχνοκρίτου, ψάλλω τὸν ὕμνον τοῦ θαυμασμοῦ μου εἰς τὸ χρυσέρυθρον καὶ ροδοκίτρινον καὶ κιτρινόλευκον ἐκεῖνο φῶς, εἰς τὸ ὁποῖον πλέει μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἀληθῆ γοητείαν ἡ ψυχή μου.

Ἴσως εἶμαι ὑπερβολικὰ φυσιολάτρις καὶ δι' αὐτὸ τόσο

μὲ θέλγει, τόσον μὲ μαγεύει τὸ φῶς. Ἴσως δι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ φῶς εἰς τὸ ὁποῖον πλέουν τὰ ἔργα τοῦ Ἰακωβίδου ἔχει διάφορον φυσιογνωμίαν ἀπὸ τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον σκορπίζουν ἄλλαι εἰκόνες μεγάλων καλλιτεχνῶν· ὅτι ἐδῶ μέν, ὅπως πίπτει ἐπὶ ἑνὸς ἀντικειμένου, προσδίδει εἰς αὐτὸ ἀκτῖνα σκέψεως, εἰς ἐκεῖνο δὲ ἀκτῖνα αἰσθήματος, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἀκτῖνα χαρᾶς ἢ ἀκτῖνα λύπης, ἢ πόνου ἢ θριάμβου, ἢ δράσεως ἢ ἀδρανείας. Εἶναι φῶς λάλον, φλύαρον· ἐκδηλοῖ αἰσθήματα καὶ ἰδέας. Εἶναι ἐν μιᾷ λέξει φῶς μὲ ψυχήν.

Νομίζω δὲ ὅτι οἱ μόνοι καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποτελέσουν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν ἀναγέννησιν τῆς Τέχνης εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι θὰ ἱδρύσουν νέαν Ἑλληνικὴν Σχολὴν θὰ εἶναι οἱ κατορθώνοντες νὰ μελετήσουν τὴν μυστηριώδη καὶ μαγικὴν γλῶσσαν τοῦ φωτὸς καὶ νὰ λαλήσουν αὐτὴν διὰ τοῦ χρωστῆρός των ἐπὶ τῆς ἀθόνης.

Εἰς ἡμᾶς, εἰς τὸν τόπον μας τὸν μεσημβρινόν, ὑπὸ τὸν ὡραῖον οὐρανόν μας, εἰς τὴν φωτολουσμένην φύσιν μας. εἰς τὴν φωτοκυματίζουσαν θάλασσάν μας, βασιλεύει τὸ φῶς ὑπὸ τὰς μᾶλλον ὡραίας καὶ πλουσίας καὶ ποικίλας καὶ ἀπιστεύτους ἐναλλαγάς του. Πουθενὰ ἀλλοῦ ἡ χρωματοπινακὶς τῶν δύσεων καὶ τῶν ἀνατολῶν καὶ τῶν μεσημβρινῶν τοῦ ἡλίου καὶ τῶν σεληνολούστων καὶ ἀστροφεγγῶν νυκτῶν δὲν παρουσιάζει τοιαῦτα φωτεινὰ φαινόμενα, ὅσον ἐδῶ. Εἰς τὸν Ἕλληνα λοιπὸν καλλιτέχνην μένει ἀνοικτὸν τὸ στάδιον τῆς μελέτης τῆς μυστηριώδους γλώσσης τοῦ φωτὸς τούτου, εἰς τὸν Ἕλληνα ἡ τιμὴ τῆς ἱδρύσεως νέας σχολῆς, ἡ ὁποία θὰ καταλάβῃ φωτεινὴν ἀληθῶς σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Δὲν ἔχω καιρὸν σήμερον οὔτε τὰς ἐντυπώσεις μου ἐξ ἁλλων ἔργων νὰ σοῦ γράψω, οὔτε ἀναλυτικώτερον νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ ὅλων τῶν ἐκθεμάτων τοῦ Ἰακωβίδου. Θὰ τὸ πράξω εἰς ἄλλα γράμματά μου καὶ σιγά, σιγὰ θὰ περιέλθωμεν μαζῆ τὸ σαλονάκι αὐτὸ καὶ θὰ σταματήσωμεν μαζῆ πρὸ τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα φέρουν σφραγῖδα δυνάμεως Τέχνης καὶ πρωτοτυπίας, ὡς καὶ πρὸ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δίδουν ἐλπίδας μέλλοντος καλλιτεχνικοῦ.

Ἔχω μόνον νὰ προσθέσω σήμερον ἓν μέγα εὖγε εἰς τοὺς διοργανωτὰς τῆς Ἐκθέσεως ταύτης, τοὺς κ.κ. Θ. Βελιανίτην καὶ Δούσμανην καὶ Κανάκην, οἱ ὁποῖοι παρεσκεύασαν καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας μίαν τοιαύτην ὄασιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνιαρᾶς πεζότητος καὶ τόσων ἀηδιῶν καὶ μικροτήτων, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐπελάγωνε καὶ θὰ ἐναυάγει ἀναντιρρήτως τὸ μόλις ἀρχίσαν νὰ ἀναγεννᾶται καὶ παρ' ἡμῖν αἴσθημα τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Τέχνης.

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Εἴπομεν ὅτι εἰς τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Σολωμοῦ προΐσταται ἡ πατρὶς καὶ μόνον ἐν δευτερολογίᾳ γίνεται λόγος περὶ γυναικός. Δύο ἐν τούτοις ποιητικὰ πεζογραφήματά του ἰταλιστὶ γεγραμμένα προδίδουν τὴν μεγάλην λατρείαν καὶ τὸν μέγα σεβασμόν του πρὸς τὴν γυναῖκα.

Τὸ ἕτερον τούτων ἐπιγράφεται la Donna velata, ἡ *Πεπλοφόρος κυρία* καὶ μεταφέρομεν τοῦτο ἐν ἀτελεῖ μεταφράσει σήμερον, ἵνα δώσωμεν ἰδέαν τινὰ τῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς ἠγάπησεν ὁ ποιητὴς καὶ τῆς ἀγνότητος τοῦ ἔρωτός του, ἐὰν ἀληθῶς ᾐσθάνθη ποτὲ τὸ μέγα αἴσθημα, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὡς ὀπτασίαν, ἣν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του.

Η ΠΕΠΛΟΦΟΡΟΣ ΓΥΝΗ

Ὄνειρον ὁλοζώντανον μοὶ ἐπαρουσίασεν ὑπὸ τὸ αἰθέριον μυστήριόν του μορφήν τινα, ἥτις ἂν καὶ σκεπασμένη, ἐφαίνετο θεία ἐν πᾶσιν, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἵστατο ἀκίνητος.

Εἰπέ μου σύ, ὑπέροχος ξένη, ἡ ὁποία κατοικεῖς εἰς τὸν ἀληθινὸν κόσμον, ἐὰν ἡ φίλη τῆς ψυχῆς μου ἔχει σωθῇ καὶ θὰ εὐχηθῶ ὁ λαμπρότερος ἀπὸ τοὺς οὐρανίους στεφάνους νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου καὶ θὰ φιλήσω μὲ τὸ θερμὸν φίλημά μου τοὺς πόδας σου. Μεγαλητέρα οὐρανίας ἑορτῆς, ἥτις μὲ ῥόδα σκεπάζει τὰς θαλάσσας, πλουσιωτέρα ἐκείνης, εἶναι μία σύντομος καὶ μεγάλη λέξις, ἥτις εἰσδύει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀκοήν. Εἰπέ μου, ἐὰν εἶναι σῴα, διότι ἤκουσα νὰ λέγεται ἀπὸ ἅγια στόματα ὅτι ἡ χιὼν εἶναι βαρεῖα διὰ τοὺς ἀΰλους ὀφθαλμούς Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ τάφος ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε μὲ χαρὰν καὶ ἀγάπην τὴν μορφήν της καὶ τῆς ἔπλεκεν ἐπαίνους, τὰ ἐκλεκτὰ αὐτὰ ἄνθη τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης, ἡ ἀμφιβολία αὕτη μὲ ἐλύπει καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ ἀδυναμία μου τοῦ νὰ διαλύσω αὐτήν. Οὕτω πᾶσα βεβαιότης περὶ τῆς ζωῆς παρίστατο ὡς ἀβεβαιότης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅπως εἰς τοὺς νυκτερινοὺς ναοὺς τὸ ἀκοίμητον φῶς, πλησιάζον νὰ σβεσθῇ, κάμνει νὰ φαίνωνται τρεμοσβύνουσαι αἱ εἰκόνες τῶν ἁγίων καὶ οἱ λίθοι τῶν τάφων καὶ πάντα τὰ πέριξ ἕτοιμα νὰ ἐξαφανισθῶσιν ἀπὸ τὰ βλέμματά μας. Ἀλλ' ἤδη, ὅτε τοιαύτη θεότης ἵσταται πρὸ ἐμοῦ, δύναται νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν παράδεισον ἢ τὴν κόλασιν· διότι ἐκείνη ἦτο καὶ εἶναι εἰς τὴν ψυχήν μου, ὅ,τι εἶναι ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμά μου. Ἐγνώρισαν τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔρωτός μας καὶ αἱ ἡλιόλουστοι ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες, ἃς ἐπεράσαμεν μαζῆ. Οὐδεὶς τὸ ἔμαθέ ποτε καὶ οὐδεὶς θὰ τὸ μάθῃ. Ὑπῆρξε πηγή, ἥτις ἔρρευσε μυστικά, χωρὶς θόρυβον. Ἡ ὡραιότης τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων, τῶν κινήσεων καὶ τῶν λόγων, ἦτο μελῳδία σύμφωνος πρὸς τὴν τῆς μορφῆς καὶ ὑπὸ τοιοῦτον πλοῦτον κάλλους διέβλεπα ἐν διαυγείᾳ ἀγνότητα, ὅπως εἰς τὸ βάθος τῶν διαυγῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης βλέπει τις τὸν μὲ θαλασσίαν χλόην ἀκίνητα καθηλωμένον λίθον. Ἡ ζωὴ ἀπέρρεεν ἐξ ἐκείνης καὶ μὲ περιέβαλλε μὲ τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν, μὲ τὴν ὁποίαν σήμερον τὴν περιβάλλει ὁ θάνατος. Εἰς τὸ στῆθός μου ἔπαλλεν ὁ οὐρανὸς μὲ ὅλην τῆς φύσεως τὴν ζωήν.

Ἀλλ' ὅταν ἡ τέφρα τοῦ τάφου κατέστη διὰ τῆς ἐπαφῆς της ναός, ὁ θάνατος, ὁ παντοτεινὸς θάνατος, ἐφάνη εἰς τὸν κόσμον ὡς πρᾶγμα ἀπίστευτον καὶ νέον. Ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺ ὠχρὰ καὶ κατηφὴς καὶ ὁ ἀνὴρ ἔκλαυσε καὶ ἐφάνη ἐξηντλημένος ὡς γυνή. Ἴσως θὰ μείνουν γύρῳ της κόκκαλα ἄγνωστα ἁγιασμένα· ἴσως σκουλήκια δὲν θὰ γεννηθοῦν ἐκεῖ. Ἴσως δὲν θὰ ἀποσυντεθῇ ποτὲ ἐκείνη· ἴσως θὰ εἶναι πάντοτε ὡραία καὶ ἐκεῖ μέσα ἀκόμη· ἴσως— μήπως παρεφρόνησα;—ἴσως αὔριον θὰ ἀνασταθῇ. Ἀλλὰ διατὶ ὁμιλῶ οὕτω; Διατὶ καὶ ἐὰν ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου κατετίθεντο εἰς τοὺς πόδας μου, διατὶ καὶ πάλιν θὰ ἐζήτουν τὴν εὐτυχίαν μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἄγνωστος ἀπεκαλύφθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ ἀποθεωθεῖσα φίλη γελῶσα.

ΣΤΑΕΛ

Α'.

Ἡ Στάελ ἐγεννήθη τῷ 1766 καὶ ἀπέθανε τῷ 1817. Ἡ Στάελ δὲν κατήγετο ἐξ εὐγενῶν, ἦτο θυγάτηρ τοῦ τραπεζίτου Νέκερ, καὶ ὅπως λέγεται ἀνεμίχθη ὀλίγον καὶ εἰς τὴν πολιτικήν.

Κατὰ τὴν αἱματηρὰν ἐπανάστασιν τοῦ 1793 παρ'ὀλίγον νὰ θανατωθῇ, ἀλλὰ καὶ βραδύτερον, ἀντιπολιτευθεῖσα τὸν Ναπολέοντα, ἐξωρίσθη.

Τὴν ἀνάμιξίν της αὐτὴν εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν θὰ ἀνέφερον, ἂν ἡ ἱστορία της δὲν ἐχάριζεν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον δύο ἀθάνατα ἔργα· τὸ *περὶ Γερμανίας* καὶ τὴν *Κορίννην* της. Τὸ μὲν ἔγραψεν εἰς τὴν Γερμανίαν, τὸ δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς τὴν «Κορίνναν» της ρίπτει τὴν ἰδέαν τῆς χειραφετήσεως. Παρουσιάζει τὴν γυναῖκα ἐντελῶς κυρίαν τῶν πράξεών της. Ἡ φιλολογικὴ αἴθουσα τῆς Κορίννης εἶναι πολὺ ὁμοία μὲ τὴν τῆς ἀρχαίας Ἀσπασίας, Ἀσπασίας ὅμως μὲ ἀρετὴν Ἀρτέμιδος.

Γράφει ἡ Κορίννα ἐμπνευσμένας σελίδας καὶ τὴν χειροκροτοῦν ὅλοι καὶ εἶνε ἀντικείμενον λατρείας καὶ θαυμασμοῦ.

Ἀλλ' ἡ Στάελ δεσμεύεται ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς της, ἢ ὑπὸ τῶν ἰδίων της πεποιθήσεων καὶ θέτει ἕνα ἔρωτα ἀνάλογον πρὸς τὸ ἠθικὸν ὕφος τῆς ἡρωΐδος της, ὁ ὁποῖος καταβάλλει τὴν Κορίννν, διότι ἀντ' αὐτῆς, τῆς μεγάλης διανοίας, προτιμᾶται ἡ ἁπλοῖκὴ ἀδελφή της, ἡ ὁποία κρατεῖ τὸ Εὐαγγέλιον μὲ εὐλάβειαν καὶ προσφέρει τὸ τέτον μὲ ἴσην εὐλάβειαν.

Ἡ ὑπέροχος γυνή, ἡ ἡμίθεος ἑτοιμάζεται νὰ θραύσῃ τὸν καθρέπτην της, διότι ἡ εἰκών, τὴν ὁποίαν τῇ ἀποδίδει ἂν καὶ ὡρκία καὶ λαμπροστόλιστος δὲν εἶνε ὅμως ὁμοία μὲ τὴν ὀνειρώδη ξανθὴν καλλονὴν τῆς ἀδελφῆς της.

Αἱ γυναῖκες τῆς Στάελ εἶναι ἐξόχως ἐνάρετοι.

Ἀλλ' ὅλα τὰ ἔργα της σημειώνει ὁ κροκοδείλιος ρωμαντισμός, ὁ ὁποῖος τόσα καλὰ καὶ ἀληθῆ ἔργα κατέστρεψε. Τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις του τὰς αἰσθάνεται κανείς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ρωμαντισμόν, ὅστις ἐπὶ τέλους ἦτο ἐπίδρασις τῆς ἐποχῆς της, ἀναγνωρίζει κάνεὶς τὴν μεγάλην γυναῖκα.

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Ὅλοι οἱ τόποι σου σ'ἐκράξαν,
Χαιρετῶντάς σε θερμά,
Καὶ τὰ στόματα ἐφωνάξαν
Ὅσα αἰσθάνετο ἡ καρδιά.

Ἐφωνάξανε ὡς τ' ἀστέρια
Τοῦ Ἰονίου καὶ τὰ νησιά,
Καὶ ἐσηκώσανε τὰ χέρια
Γιὰ νὰ δείξουνε χαρά.

Μ' ὅλον ποῦναι ἁλυσωμένο
Τὸ καθένα τεχνικά,
Καὶ εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο
Ἔχει· Ψεύτρα Ἐλευθεριά.

Γκαρδιακὰ χαροποιήθη
Καὶ τοῦ Βάσιγκτον ἡ γῆ,
Καὶ τὰ σίδερα ἐνθυμήθη
Ποῦ τὴν ἔδεναν καὶ αὐτή.

Ἀπ' τὸν πύργον του φωνάζει,
Σὰ νὰ λέῃ, σὲ χαιρετῶ,
Καὶ τὴν χαίτην του τινάζει
Τὸ λεοντάρι τὸ Ἱσπανό.

Ἐλαφιάσθη τῆς Ἀγγλίας
Τὸ θηρίο, καὶ σέρνει εὐθὺς
Κατὰ τ' ἄκρα τῆς Ρουσσίας
Τὰ μουγκρίσματα τς' ὀργῆς.

Εἰς τὸ κίνημά του δείχνει,
Πῶς τὰ μέλη εἶν' δυνατά·
Καὶ 'ς τοῦ Αἰγαίου τὸ κῦμα ρίχνει
Μιὰ σπιθόβολη ματιά.

Σὲ ξανοίγει ἀπὸ τὰ νέφη
Καὶ τὸ μάτι τοῦ Ἀετοῦ,
Ποῦ φτερὰ καὶ νύχια θρέψει
Μὲ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰταλοῦ.

Καὶ 'ς ἐσὲ καταγυρμένος,
Γιατὶ πάντα σὲ μισεῖ,
Ἔκρωζ' ἔκρωζε ὁ σκασμένος,
Νὰ σὲ βλάψῃ, ἂν ἠμπορῇ.

Ἄλλο ἐσὺ δὲν συλλογιέσαι
Πάρεξ ποῦ θὰ πρωτοπᾷς·
Δὲν 'μιλεῖς καὶ δὲν κουνιέσαι
Σ' ταῖς βρισίαις ὁποῦ ἀγροικᾷς.

Σὰν τὸν βράχον, ὁποῦ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερὸ
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνῃ
Εὐκολόσβυστον ἀρρό.

Ὁποῦ ἀφίνει ἀνεμοζάλη,
Καὶ χαλάζι, καὶ βροχή,
Νὰ τοῦ δέρνουν τὴν μεγάλη,
Τὴν αἰώνιαν κορυφή.

Δυστυχιά του, ὤ! δυστυχιά του,
Ὁποιανοῦ θέλει βρεθῇ
Σ' τὸ μαχαίρι του ἀποκάτου,
Καὶ 'ς ἐκεῖνο ἀντισταθῇ.

Τὸ θηρίο'π' ἀνανογιέται,
Πῶς τοῦ λείπουν τὰ μικρά,
Περιορίζεται, πετιέται,
Αἷμα ἀνθρώπινο διψᾷ.

Τρέχει, τρέχει ὅλα τὰ δάση,
Τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά,
Καὶ ὅπου φθάσῃ, ὅπου περάσῃ,
Φρίκη, θάνατος, ἐρμιά.

Ἐρμιά, θάνατος, καὶ φρίκη,
Ὅπου ἐπέρασες κ' ἐσύ·
Ξίφος ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη,
Πλέον ἀνδρείαν σοῦ προξενεῖ.

Ἰδοὺ ἐμπρός σου ὁ τοῖχος στέκει
Τῆς ἀθλίας Τριπολιτσᾶς·
Τώρα τρόμου ἀστροπελέκι
Νὰ τῆς ρίψῃς 'πιθυμᾷς.

Μεγαλόψυχο τὸ μάτι
Δείχνει, πάντα ὁπῶς νικεῖ,
Καὶ ἂς ἦν' ἅρματα γεμάτη,
Καὶ πολέμου ὀχλαλοή.

Σοῦ προβαίνουνε καὶ τρίζουν,
Γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς εἶν' πολλά·
Δὲν ἀκοῦς 'ποῦ φοβερίζουν
Ἄνδρες μύριοι καὶ παιδιά;

Λίγα μάτια, 'λίγα στόματα
Θὰ σᾶς μείνουνε ἀνοιχτά,
Γιὰ νὰ κλαύσετε τὰ σώματα,
Ποῦ θὲ ναῦρῃ ἡ συμφορά.

Καταβαίνουνε, καὶ ἀνάφτει
Τοῦ πολέμου ἀναλαμπή·
Τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει,
Λάμπει, κόφτει τὸ σπαθί.

Γιατί ἡ μάχη ἐστάθη ὀλίγη;
Λίγα τὰ αἵματα γιατί;
Τὸν ἐχθρὸν θωρῶ νὰ φύγῃ,
Καὶ 'ς τὸ κάστρο ν' ἀναιβῇ.

Η ΘΡΕΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ

Διὰ τοῦ τοκετοῦ ρίπτεται ἀποτόμως τὸ ἔμβρυον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἐν ἀκαρεῖ δ' οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ μεταβάλλονται, ἅτε ἀλλοιουμένης τῆς λειτουργίας τῶν ὀργάνων αὐτοῦ καὶ νέας τοιαύτης παραγομένης. Αἱ μεταβολαὶ αὗται ἀποτελοῦσι ποικίλας νοσηρὰς προδιαθέσεις. Τούτου ἕνεκα τὸ μητρικὸν γάλα ἔδει νὰποτελῇ τὴν ἀποκλειστικὴν τοῦ νεογνοῦ τροφήν. Ἀτυχῶς ὁ κανὼν οὗτος ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ ἐφαρμοσθῇ. Τὸ ἐξηνθενημένον, τὸ ἀσθενικὸν τῆς κράσεως μητέρων τινῶν, αἱ ἐπιβαλλόμεναι κοινωνικαὶ διατυπώσεις, ἀποτελοῦσι προσκόμματα ἀνυπέρβλητα εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ πρώτου καὶ ἱερωτάτου τούτου μητρικοῦ καθήκοντος. Ἀλλ' ἔσται ἔτι μᾶλλον ἐπαινετὴ ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην σκέψιν τιθεμένη τὴν ὑγιεινὴν τῶν ἰδίων τέκνων ἀνάπτυξιν καὶ παρέχουσα τὰ στήθη πρὸς τροφήν, εἰ μὴ καθ ὁλόκληρον τὴν τῆς γαλουχήσεως περίοδον, τοὐλάχιστον ὡς οἷόν τε μακρότερον.

Μετὰ τὴν γέννησιν, τὸ παιδίον ἔχει ἀπαραίτητον ἀνάκην τοῦ μαστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκει ὅ,τι πρὶν ἢ γεννηθῇ ἐλάμβανεν ἀπὸ τοῦ πλακοῦντος. Τὸ νὰ ἀπομακρύνῃ δέ τις αὐτὸ τοῦ μητρικοῦ στήθους, ἰσοδυναμεῖ τῷ λύειν τὸν στενώτατον τῶν μετὰ τῆς ζωῆς δεσμῶν αὐτοῦ. Ἡ βλενομεμβράνη τοῦ γαστροεντερικοῦ σωλῆνος, καλουμένη εἰς λειτουργίας μήπω ὑπ' αὐτῆς ἐκτελεσθείσας, καθίσταται λίαν εὐπρόσβλητος· πᾶσα ἄλλη ἐκτὸς τοῦ γάλακτος τροφὴ ἐρεθίζει αὐτὴν καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ φλεγμονήν. Συχνὰ τὸ βόειον γάλα, πηγνύμενον ἐν τῷ στομάχῳ, κακῶς φέρεται· τὸ γυναικεῖον γάλα εἶνε ἡ μόνη κατάλληλος τροφή. Ἐκ τούτων δῆλον ὅτι, ἐὰν ἡ μήτηρ δύναται νὰ γαλουχήσῃ τὸ νεογνὸν, ἐπιβάλλεται αὐτῇ τοῦτο ὡς ἐκπλήρωσις τοῦ πρώτου τῶν καθηκόντων. Ὁ θηλασμὸς δέον νὰ γένηται ἀνὰ πᾶσαν 2αν ὥραν κατὰ τὰς πέντε ἢ ἓξ πρώτας ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἑβδομάδας. Βραδύτερον αἱ γαλουχήσεις θὰ ὦσιν ἀραιότεραι. Νομίζουσί τινες, ὅτι παιδίον ὑγιὲς ὀφείλει νὰ κοιμᾶται καθ' ὅλας τὰς τῆς νυκτὸς ὥρας· τοὐναντίον κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα ἓξ ἑβδομάδας τὸ νεογνὸν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἐπανειλημμένων κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς θηλασμῶν· μετὰ πάροδον δὲ μηνῶν τινων μία γαλούχησις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς εἶνε αὐτῷ ἀναγκαία.

Τὰ νεογνὰ δὲν ἀντέχουν εἰς τὴν ἀσιτίαν. Γνωστὸν δ' ὅτι ὅσῳ νεώτερον τὸ ἄτομον, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπληρώσεως μεγαλητέρα. Αἱ θρεπτικαὶ ἀναλλαγαὶ συμβαίνουσι μετὰ *μεγίστης ἐντάσεως* κατὰ τὴν πρώτην παιδικὴν ἡλικίαν· μεταξὺ δ' ἴσου βάρους παιδίων, εἰς τὰ νεώτερα γίνεται δραστηριωτέρα ἡ θρεπτικὴ ἀναλλαγὴ (Vierordf). Τοῦτο ἀποτελεῖ κανόνα, ὅστις φαίνεται γενικὸς εἰς πάντα τὰ ἀνώτερα ζῷα· ὁ νεαρὸς κύων π. χ. στερούμενος τροφῆς θνήσκει μετὰ 2 ἢ 3 ἡμέρας, ἐνῷ ὁ γηραιὸς δυνατὸν νὰ ἐπιζήσῃ 30 ἢ καὶ 60 ἡμέρας.

Τὸ μεταξὺ τῶν γαλουχήσεων διάστημα δέον μετ' ἀκριβείας νὰ ὁρίζηται διὰ πάντα τὰ ὑγιῶς ἔχοντα νεογνά. Τὰ βρέφη δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἕξεις καὶ δὴ εἰς θηλασμοὺς καθ' ὡρισμένας ὥρας. Μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ὑπείκουσιν εἴς τε τὰς ἀγαθὰς ὡς καὶ εἰς τὰς κακὰς ἕξεις.

Πολλαὶ τῶν μητέρων προσπαθοῦσι νὰ καταπραΰνωσι τοὺς κραυγάζοντας τρυφερούς αὐτῶν τυράννους, παρουσιάζουσαι διαρκῶς τὸν μαστὸν ἢ τὴν τοῦ γάλακτος φιάλην· οὐδεμία ταύτης ἕξις ὀλεθριωτέρα, διότι ὁ μὲν θηλασμὸς καθ' ὑποχώρησιν συχνότερον ἐπανκλαμβάνεται, τὸ δὲ βρέφος καθ' ἕξιν μεμψιμοιρότερον καθίσταται. Εἶνε φαῦλος κύκλος, τοῦ ὁποίου τὸν μίτον δυσκόλως ἀνευρίσκει τις. Τὸ νεογνὸν διέρχεται ἡμέραν καὶ νύκτα ἐναλλὰξ κραυγάζον καὶ γαλακτουχούμενον, τέλος δὲ ὁ ὀργανισμὸς ἐξαντλεῖται. Τὰ πλεῖστα τῶν ἰσχνῶν, τῶν καχεκτικῶν βρεφῶν τυγχάνουσι θύματα ἐλαττωματικῆς γαλακτουχίας. Τί τὸ ἐκπλῆττον ὡς πρὸς τοῦτο; Μὴ τυχὸν ἔφηβος, διερχόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας τρώγων, δὲν καθίσταται ἀσθενικός, καίτοι ἴσως εἰς βαθμὸν ὀλιγώτερον καταφανῆ; Δέον νἀναμιμνησκώμεθα, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν νεογνῶν κραυγάζουν ὁσάκις αἱ τοῦ στομάχου λειτουργίαι σιγῶσιν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον καλῶς νὰ ἐννοήσῃ ἡ μήτηρ ἢ ἡ τροφός, ὅτι ἐὰν ἐπιχειρῇ διὰ μέσων ἀπερισκέπτων νὰ καθησυχάσῃ τὸ νεογνὸν σπείρει ἁπλῶς ἄνεμον, ἵνα δρέψῃ ἀναπόφευκτον καταιγίδα. Ἐὰν τοὐναντίον ὑποφέρῃ τὰς κραυγὰς ταύτας ἐπί τινα χρόνον, τὸ νεογνὸν τέλος θἀποκτήσῃ τὰς κεκανονισμένας ἕξεις. Ὁ ὕπνος θὰ ἔρχηται εἰς ὡρισμένην ὥραν καὶ τὸ νεογνὸν θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς μάθημα· ἐὰν ὅμως ἐπιμένῃ κραυγάζον, τότε δέον μετὰ προσοχῆς νὰ ἐξετάσωμεν τὰ αἴτια.

Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου

ἰατρὸς τοῦ Γυν. κλάδου τοῦ δημ. νοσοκομείου τῆς Ἀλεξανδρείας

Η ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων περιήγαγε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τελείαν δυστυχίαν. Ἡ ἀγιότης τῆς θελήσεως ἐμειώθη ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς ἐταράχθη, ὁ δεσμός, δι' οὗ συνεδέετο ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν, διερρήχθη ὑπὸ τῆς παραβάσεως.

Ὅπως ὅστις κρημνισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ ἄλλος, οὕτω ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐλευθερωθῇ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ τὴν διαφθορὰν ταύτην ἐξ οἰκείας δυνάμεως. Ἠδύνατο κατὰ τὴν δικαιοσύνην του ὁ Θεὸς νὰ καταδικάσῃ τὸν πταίστην ἄνθρωπον· ἔστειλεν ὅμως λυτρωτὴν τὸν μονογενῆ του υἱόν. Καὶ ἐτελεύτησεν ὁ Σωτὴρ τὴν ἁγιωτάτην αὐτοῦ ζωὴν ἐν Γολγοθᾷ. Ἐπὶ ἀτιμωτικοῦ ξύλου προσηλωθείς, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀκανθῶν περιβεβλημένην καὶ τὴν πλευρὰν διάτρητον ἐκ τῶν λογχῶν ἔχων, ἐκτείνει τοὺς βραχίονας ὡσεὶ προσκαλῶν τὸν κόσμον νὰ καταφύγῃ πρὸς Αὐτόν.

Τὰ ὄργανα, δι' ὧν ὁ χριστιανισμὸς ἐνίκησε τὸν Ἰουδαϊσμὸν καὶ τὸν Ἐθνισμόν, ἦταν οἱ ἀμαθεῖς καὶ πτωχοὶ ἀπόστολοι. Οὗτοι ἐνδυθέντες τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, ἔρχονται ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, ἵνα ἀντιπαραταχθῶσι, καὶ κατὰ τῶν συναγωγῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ κατὰ τῶν ἱερέων τῶν εἰδώλων καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν αὐτοκρατόρων μὴ φοβούμενοι οὔτε λιθοβολισμούς, οὔτε σταύρωσιν, οὔτε οἱονδήποτε θάνατον. Διασπείρονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ κηρύττουν παντοῦ, ὅτι ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἱερεῖς τῶν εἰδώλων πρέπει νἀνατρέψωσι τοὺς ναοὺς καὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτῶν, οἱ δὲ Καίσαρες νὰ καταβῶσιν ἐκ τῆς τάξεως τῶν θεῶν, καὶ νὰ προσκυνήσωσι τὸν Ἐσταυρωμένον.

Ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ὑπερεπλήρωσε χριστιανῶν πολλὰς τῆς Ἀσίας πόλεις, ἔρχεται εἰς τὴν τότε βασιλίδα τῶν πόλεων Ρώμην, τὴν πόλιν τοῦ Νέρωνος. Καὶ ἡ ἀλαζὼν καὶ ὑπερήφανος αὕτη Βαβυλὼν ἀνκγορεύει βασιλέα αὐτῆς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν.

Ὁ δὲ Παῦλος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ἀφοῦ ἦρε πολλὰς τῆς πίστεως νίκας, ἐν Συρίᾳ, Ἀντιοχείᾳ, Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, κατῆλθε τέλος μετακομίζων τὸ φῶς τῆς πίστεως, καὶ εἰς τὴν ἑστίαν πάσης ἀνθρωπίνης σοφίας, εἰς τὸ εὐκλεέστατον ἄστυ, τὸ εὖχος τῆς Ἑλλάδος, τὸ τῶν φιλοσόφων διαιτητήριον, τὰς Ἀθήνας. Ἐθαμβώθη μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἐξαισίου θεάματος τῆς Τέχνης, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τοῦ ἐθνισμοῦ πόλεμον διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως. Ἐξεχύθησαν κατ' αὐτοῦ, ὡς καιόμενα βέλη, οἱ χλευασμοὶ καὶ σαρκασμοὶ τῶν φιλοσόφων. Ἐφρύαξε κατ' αὐτοῦ ἡ εἰδωλομανία τοῦ ὄχλου

καὶ ἄγεται εἰς κρίσιν ἐνώπιον τῆς Ἀρειοπαγίτιδος βουλῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις, κατὰ τὴν προσδοκίαν πάντων ἔπρεπε νὰ ἐπενέγκῃ καταδικαστικὴν κατὰ τοῦ Ἀποστόλου ψῆφον, αὐτὸς αἰχμαλωτίζεται καὶ νικᾶται. Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης, ὁ τῶν φιλοσόφων φιλοσοφώτατος, ὁ τέως εἰς τὰ θρησκεύματα τῶν Ἑλλήνων προσηλωμένος, ἀποσκιρτᾷ ἀπὸ τοῦ ζόφου τῆς ἀθεΐας, νεκρώνει διὰ τοῦ βαπτίσματος τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνδύεται τὸν νέον. Δὲν ἀρκεῖται εἰς ταῦτα· ἀλλ' αἰχμαλωτίζει ἄλλους εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νίκην περιφανῆ νικᾷ κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας. Προχειρίζεται ἐπίσκοπος, ἀναλαμβάνει τὴν πνευματικὴν τῆς πόλεως ποιμαντορίαν, καὶ ἀποθνήσκει τέλος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ τὸν ἐπὶ τῆς πυρᾶς θάνατον, στεφόμενος τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Τοιουτοτρόπως ὁ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ Σταυρὸς ὑψώθη καὶ εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἄρεως, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναγνωρίζεται βασιλεὺς πάσης κτίσεως καὶ πάντων τῶν αἰώνων.

Οὗτος εἶναι ὁ λίθος, ὃν προεῖδεν ὁ προφήτης Δανιήλ, ὁ λίθος ὅστις ἄνευ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐξ ὄρους ἀπεσχίσθη, καὶ ὡσεὶ κονιορτὸς ἀπὸ ἄλωνος θερινοῦ ἐλέπτυνε καὶ ἐλίκμισεν ὅλας τοῦ κόσμου τὰς βασιλείας, καὶ ἐγεννήθη ὄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν. Οὗτος εἶναι ὁ παρὰ τοῦ Ἱερεμίου προφητευθεὶς δίκαιος βλαστὸς τοῦ Δαυΐδ, ὅστις θὰ βασιλεύσῃ καὶ θὰ κάμῃ κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θὰ σώσῃ τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Ἰσραήλ.

Οὗτος εἶναι ἡ σημαία, ἣν προήγγειλεν ἡ μεγαλόφωνος σάλπιγξ τοῦ Ἡσαΐου, ἡ σημαία ἣν θὰ ὑψώσῃ ὁ Κύριος, ὅπως ὑπ' αὐτὴν καταταχθῶσι πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πάντες οἱ διεσπαρμένοι υἱοὶ τῆς συναγωγῆς ἐκ τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς.

Ἐν ἑνὶ λόγῳ οὗτος εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν Σωτὴρ τοῦ κόσμου· οὗτος εἶναι, ἵνα καὶ τῶν προγόνων ἡμῶν μνησθῶμεν, ὁ δίκαιος τῆς τελειοτάτης ἁγιότητος, ὃν προῃσθάνθησαν ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων. Ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπλήρωσε πᾶν κενόν. Ὁ χριστιανισμὸς ἐξήγαγε τὴν γυναῖκα ἐκ τοῦ γυναικωνίτου ὅπου ἐκράτει αὐτὴν ἔγκλειστον μυριοετὴς ἀρχαιότης καὶ παρεκάθισεν αὐτὴν ἰσότιμον πρὸς τὸν ἄνδρα· ὁ χριστιανισμὸς ἐχειραφέτησε τοὺς δούλους καὶ ἠδελφοποίησεν αὐτοὺς μετὰ τῶν ἐλευθέρων· καὶ ὁ χριστιανισμὸς κατέρριψε τὰ τείχη τὰ διαχωρίζοντα αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων. Οὐδὲν ἴσχυσαν οἱ αὐτοκράτορες, οἱ πάντα λίθον κινήσαντες, ἵνα καταστρέψωσι τὸν χριστιανισμόν. Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ἀποθνήσκων, ὡμολόγησεν ἐπὶ τέλους τὴν καθ' ἑαυτοῦ νίκην τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, εἰπών, «Νενίκηκας Γαλιλαῖε».

Σύρος **Εὐανθία Γ. Διδαχοπούλου**

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἡ φιλανθρωπία τελεῖ ὡραίαν ἑορτὴν εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον ὑπὲρ ἑνὸς ἐκ τῶν ἀπορωτέρων, εὐεργετικωτέρων ἱδρυμάτων τῆς πρωτευούσης.

Αἱ ἀναγνώστριαί μας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων παρηκολούθησαν τὴν ἱστορίαν του, διότι καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη πρόσκλησις τῆς κ. Μπέσσης Μάσσονος, τῆς εὐγενοῦς καὶ φιλανθρώπου διευθυντρίας τοῦ σχολείου Χίλλ, διὰ τὴν σύστασιν τοῦ σωματείου, τοῦ ἱδρύσαντος τὸ Ἄσυλον, εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐδημοσιεύθη.

Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶχε λησμονηθῆ. Ἀλλ' οἱ ἐν αὐτῷ διαιτώμενοι ἀπόκληροι τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς ἔχουν ἀνάγκην συντηρήσεως καὶ φαρμάκων, ἐνόσῳ σύρουν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀθλίαν καὶ πολυδασανισμένην ὕπαρξίν των.

Ὅλαι καὶ ὅλοι ὅσους ὁ πόνος ἔθιξε μὲ τὴν μαύρην του πτέρυγα· ὅλαι ὅσαι ἀριθμεῖτε μεταξὺ προσφιλῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν θύματα ἀνιάτων νοσημάτων, τὰ ὁποῖα παρηγορεῖ ἡ στοργή σας καὶ ἀνακουφίζει ἡ εὐμάρεια καὶ ἀνάπαυσις τῆς ζωῆς, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινῆσθε διὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν δυστυχίαν ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη ὑπῆρξε μητρυιά.

Ὅλαι καὶ ὅλοι θὰ θελήσητε νὰ θυτιάσητε μίαν δραχμὴν διὰ νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν αὐτὴν ἑορτήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διέλθητε ἓν ἀπόγευμα εὐχάριστον, μὲ μουσικὴν καὶ διάφορα παίγνια καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα κέρδους ἀντικειμένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία δυνατὸν νὰ ἀνέρχηται καὶ εἰς δεκάδας ὅλας δραχμῶν.

Πρὸς τὰς φίλας δὲ ἀναγνωστρίας μας, εἰς τὴν γενναιότητα καὶ ἐπιδεξιότητα τῶν ὁποίων ὀφείλομεν πάντοτε τὴν πολυτελῆ διακόσμησιν τῆς τραπέζης μας, κατὰ τὴν ἐτησίαν αὐτὴν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν, πρὸς αὐτὰς ἀπευθυνόμεθα καὶ σήμερον, ἀπεκδεχόμενοι πᾶν μικρὸν ἀντικείμενον, πᾶν χειροτέχνημα αἱαδήποτε ἀξίας.

Πᾶσαν σχετικὴν ἀποστολὴν θὰ ἀναμείνωμεν μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου εἰς τὸ γραφεῖόν μας, μὲ μεγάλην εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς εὐγενεῖς δωρητρίας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΝ ΜΑΡΙΑΝ Ζ. ΡΩΣΗ

Μ' ἔνα γλυκὸ χαμόγελο, μ' οὐράνιο τραγοῦδι
Ἐπῆρε στὰ φτερούγια του κατάλευκο ἀγγελοῦδι

Ἕνα ὡραῖον ἄγγελο, μιὰ κόρη αἰθερία,
Γλυκειὰ παρθένα, τὴν ἀγνὴ κρινόλευκη Μαρία.

Καὶ τὰ πουλάκια κρύβονται, τρυπώνουν στὴ φωλιά τους
Καὶ λυπημένα γέρουνε καὶ παύουν τὴ λαλιά τους.

Τὰ ρόδα καὶ τὰ γιασεμιὰ καὶ ἡ λευκὴ μυρσίνη
Χύνουνε δάκρυα δροσιά, μαραίνονται κι' οἱ κρῖνοι.

Στολίδι τώρα σοῦ πρεπε λουλοῦδι τῆς μυρτιᾶς
Μὰ τὴ μυρτιὰ ἐζήλεψε σκληρὸ κλωνάρι ἰτιᾶς.

Τριαντάφυλλο ἀπριλιάτικο, ἀνθὸς τοῦ Παραδείσου
Ἐκεῖ ἀνθίζεις. Ἄγγελε, ἀγγελικὰ κοιμήσου.

15 Ἀπριλίου 1898. **Φλωρ. Φουντουκλῆ Σπινέλη**

ΑΓΩΝΕΣ

Οἱ ἀγῶνες μᾶς ἐνθυμίζουν πάντοτε μίαν ὡραίαν καὶ μίαν πρωτοφανῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑορτήν. Τίς εἶδεν, ἐὰν ἡ συνήθεια τῶν ἀγώνων ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς δεκαετηρίδας πρότερον, ποίαν ἔκβασιν θὰ εἶχεν ὁ ἀτυχὴς πόλεμός μας.

Διὰ τοῦτο σήμερον οἱ ἐργαζόμενοι διὰ τὴν ἄσκησιν ὑγιῶν σωμάτων, ἥτις βαίνει ἀλληλένδετος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν ἀνδρικοῦ φρονήματος, εἶναι ἄξιοι ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης· διὰ τοῦτο καὶ οἱ τελεσθέντες Ἀγῶνες Παίδων καὶ Ἐφήβων τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου τόσον ἐπεκροτήθησαν καὶ τόσον ἀμέριστον ἐκίνησαν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν καλλίτερον στέφανον δάφνης ἡμεῖς ἀπονέμομεν πρός τε τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου κ. Κορδέλλαν καὶ πρὸς τὸν ἀκαταπόνητον γραμματέα κ. Μ. Στελάκην καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς διευθύνοντας τὰ τοῦ Συλλόγου τούτου, τὸν παρασκευάζοντα γενεὰν ἀνδρείων οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς ἀποπλύνουν μίαν ἡμέραν ἀπὸ πολλὰς ἁμαρτίας τῆς γενεᾶς τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνατραφῆ ὡς γυναῖκες.

ΒΙΒΛΙΑ

Τὰ τραγούδια τῆς ἐρημιᾶς. Ἠμποροῦσαν νὰ ὀνομασθοῦν καὶ ζωγραφιαῖς τῆς ἐρημιᾶς τὰ τραγούδια αὐτὰ τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πέτρου Βασιλικοῦ* κρυπτομένου ποιητοῦ κ. Χατζοπούλου.

Κάθε ποιητὴς εἶναι βεβαίως καὶ ζωγράφος. Ἀλλὰ τὰ ζωγραφιστὰ αὐτὰ τραγούδια τοῦ κ. Χατζοπούλου εἶναι τόσον ἐκλεκτά, τόσον λεπτοκομμένα μὲ τόσην ἁρμονίαν καὶ τέχνην σχεδιασμένα, ὥστε νὰ ὑπενθυμίζουν τὰς ὡραιοτέρας ἀκουαρέλας μεγάλων καλλιτεχνῶν

Καὶ ἐνῶ βλέπομεν τὰ χρώματα καὶ τὴν ἁπαλότητά των καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἐλαφρὰν τῶν ἀρωμάτων των πνοήν, βλέπομεν συγχρόνως εἰς κάθε μίαν ἀπὸ τὰς εἰκόνας των νὰ ἀποκαλύπτεται ἡ ψυχὴ τοῦ ζωγράφου ποιητοῦ, τρυφερά, περιπαθής καὶ ἄδολος, ὥστε νὰ ὑπενθυμίζῃ ἄλλην ἐποχὴν τέχνης καὶ ἄλλων χρόνων τραγουδιστάς.

Μαρζώκη Ποιήματα. Καὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν ποιητικὴν αὐτὴν ἔκπληξιν τοῦ κ. Χατζοπούλου, θὰ ἔχωμεν καὶ τὰ περιπαθῆ καὶ φλογερὰ ποιήματα τοῦ Ζακυνθίου ποιητοῦ κ. Στεφάνου Μαρτζώκη Ποιήματα γραμμένα μὲ φλόγας ἐμπνευσμένης φαντασίας καὶ μὲ αἷμα πονεμένης καρδιᾶς. Τὰ ἀναμένομεν ἀνυπομόνως καὶ ἡμεῖς καὶ ὅλοι ὅσοι ηὐτύχησαν νὰ τὸν ἀκούσουν νὰ τὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ τὴν φλογερὰν καὶ ἰδιάζουσαν εἰς τὸ ἰδικόν του ὕφους ἀπαγγελίαν.

Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν σχολῶν ἐν Ῥουμανίᾳ 1644—1821. Ἀξιολογωτάτην μελέτην διὰ πάντα Ἕλληνα ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ κ. Θεόδωρος Ἀθανασίου προλύτης τῆς Θεολογίας καὶ πρωθιερεὺς ἐκ Ρουμανίας. Εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς διδασκαλίας τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, καθ' οὓς Ἕλληνες ἡγεμόνες προΐσταντο τῶν παριστρίων χωρῶν. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀθανασίου χαρακτηρίζει ἀκριβὴς καὶ βαθεῖα μελέτη τῆς ἐποχῆς, ἣν περιγράφει καὶ εὐσυνείδητος ἀφήγησις τῆς ἐπιδράσεως, ἣν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα ἐξήσκησαν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ρωμούνων.

Λογοδοσία Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου. Τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσε τὴν λογοδοσίαν τοῦ Α' ἔτους τῆς λειτουργίας του. Ὡς ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης ἐξάγεται αἱ εἰσπράξεις τοῦ Οἰκ. Συσσιτίου ἀνῆλθον εἰς δρ. 335,905, αἱ δαπάναι δὲ αὐτοῦ εἰς 329,528.95.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐτησίας λειτουργίας τοῦ συσσιτίου Ἀθηνῶν ἐχορηγήθησαν μερίδες φαγητοῦ 2,691,529. Ἐκ τούτων 1,375,452 δωρεὰν πρὸς πρόσφυγας Κρῆτας, Θεσσαλοὺς καὶ ἀπόρους οἰκογενείας ἐφέδρων.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποτελοῦν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ καλλίτερον ἐγκώμιον τῶν κυριῶν, εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ ἔκτακτος αὕτη πολύτιμος εὐεργετικὴ δρᾶσις τοῦ συσσιτίου.

Ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ἡ ἐπίτιμος τοῦ συσσιτίου προστάτις, καὶ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Μαρία Κεφαλᾶ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπετέλεσαν ἔργον ἐξόχου φιλανθρωπίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀποβαῖνον εὐεργετικὸν εἰς τοὺς πτωχούς.

Ἐθνικὸν Πανελλήνιον ταμεῖον. Ὡραία καὶ πατριωτικὴ ἰδέα ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον παρὰ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ πατριώτου κ. Θ. Σολωμοῦ περὶ συστάσεως Ἐθνικοῦ Πανελληνίου ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι δεκταὶ καὶ αἱ μεγάλαι συνδρομαὶ τῶν πλουσίων Ἑλλήνων καὶ ὁ ὀβολὸς τῶν πτωχῶν.

Η ΑΜΑΞΑ

Καὶ πῶς εὑρίσκεται ἐδῶ; Ἔλα, ἂς καθίσωμεν εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἄρχισε τὴν διήγησιν. Τὸ πρᾶγμα μὲ ἐνδιαφέρει πολύ:

—Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Jaquelet ἀφῆκε τὴν νέαν γυναῖκά του, χωρὶς κανὲν εἰσόδημα. Νέα, ὡραιοτάτη, συνειθισμένη εἰς πλουσίαν ζωήν, περιστοιχισμένη ἀπὸ πᾶσαν πολυτέλειαν, εὑρέθη αἴφνης χωρὶς ψωμί. Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Jaquelet ἦσαν καὶ δανεισταί του. Συνήθως δὲ οἱ χρηματισταὶ δὲν ἔχουν φίλους ἢ ἐκείνους παρὰ τῶν ὁποίων προσδοκῶσιν ὠφέλειαν. Ἐλυπήθησαν λοιπὸν τὴν χήραν του, παρεδέχθησαν κάποιον συμβιβασμόν, ἀλλ' ἀφῆκαν αὐτὴν κυριολεκτικῶς χωρὶς λεπτόν. Ἡ νέα γυνὴ ἔμενε μόνη, πτωχή, ἀλλὰ πολὺ ὑπερήφανος.

Εἶχε γεννηθῆ εἰς Νέαν Ὀρλεάνην καὶ ὀρφανὴ υἱοθετήθη παρὰ τοῦ θείου της Gerson, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξεπαίδευσεν εἰς τὸ Παρίσι ὡς δούκισσαν. Ὁ πλουσιώτατος οὗτος Ἀμερικανὸς θεῖος ἀπέθανε κληρονομῶν εἰς τὴν μικρὰν ἓν ἑκατομμύριον φράγκα. Ὁ συμβολαιογράφος της, ὅστις ἦτο καὶ συμβολαιογράφος τοῦ πατρὸς τοῦ Jaquelet, ἔκαμε τὸν γάμον. Ὁ νέος ἦτο ὡραῖος, ἔξυπνος, καὶ γοητευτικός. Ἤρεσε πολὺ εἰς τὴν νέαν Ἀμερικανίδα, ἥτις ἐνυμφεύθη μετ' αὐτοῦ, εὐθὺς ὡς ἐξῆλθε τοῦ οἰκοτροφείου.

Ἔζων βασιλικά. Ὁ Jaquelet ἦτο τυχηρὸς εἰς πᾶσαν ἐπιχείρησίν του, μέχρις οὗ ἡμέραν τινὰ ἐκτεθεὶς πολὺ εἰς τὰ Παναμαϊκά, παρεσύρθη μὲ τόσους ἄλλους.

Ἡ δυστυχὴς χήρα ἀφέθη ἀπαρηγόρητος εἰς τὴν διπλῆν συμφοράν της. Ὡραία καὶ νέα, ὡς ἦτο, ἠδύνατο νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον, ἀλλ' ὑπερήφανος εἰς ἄκρον ἐπροτίμησε τὴν ἀνεξαρτησίαν της ἐν τῇ πενίᾳ ἢ εἰς μέτριον καὶ ταπεινωτικὸν γάμον ἓν τεμάχιον ἄρτου. Πολὺ μορφωμένη, ἀρίστη μουσικὸς καὶ ζωγράφος, ἠδύνατο νὰ ἀναλάβῃ καθήκοντα ἀρίστης διδασκαλίσσης.

Εἰξεύρεις, ὅτι ἡ πρώτη τυχοῦσα ὑπηρέτρια ζῇ εὐτυχεστέρα, ἀμείβεται δὲ συχνὰ καὶ γενναιότερον ἀπὸ μίαν δυστυχῆ διδασκάλισαν, τῆς ὁποίας ἡ θέσις εἶναι πάντοτε ἀμφίβολος μεταξὺ κυρίων προστυχοτέρων καὶ ἀμαθεστέρων αὐτῆς καὶ ζητούντων παντὶ τρόπῳ τὴν ταπείνωσίν της καὶ ὑπηρετῶν, οἵτινες ζηλοτυποῦν, διότι τὴν βλέπουν κατέχουσαν ἀνωτέραν τούτων θέσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἡ ζωή της λοιπὸν κατὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα τῆς δοκιμασίας ἔτη ὑπῆρξε μαρτυρική. Ἐν τούτοις αἱ σύντροφοι τῶν παιδικῶν της χρόνων δὲν τὴν εἶχον λησμονήσει, εἰς μίαν δὲ ἐξ αὐτῶν ὤφειλεν ἐπὶ τέλους τὴν θέσιν, ἣν ἔλαβε βραδύτερον ὡς παιδαγωγὸς τῆς δος Chavelle.

Μεθ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας τῆς μαθητρίας ἀπὸ τῆς παιδαγωγοῦ — ἡ δεσποινὶς Chavelle ἦτο νεωτέρα τῆς διδασκαλίσσης της κατὰ πέντε ἔτη — μεταξὺ τῶν δύο νεανίδων δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναπτυχθῇ αἴσθημα μεγάλης καὶ ἀληθοῦς φιλίας. Εἰς τρόπον ὥστε, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ μαθήτρια, δεκαοκταέτις ἤδη, συνεπλήρωσε τὴν ἀνατροφήν της, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐνόει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς παιδαγωγοῦ της, ἥτις τοιαύτην ἐξήσκει ἐπίδρασιν ἐπὶ ὅλης τῆς οἰκογε-

Τὸ ταμεῖον τοῦτο θὰ προορίζεται ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ ἐθνικῶν ἀναγκῶν, εἰς στιγμὰς κρισίμους, ὡς ἐκεῖναι, ἃς ἐσχάτως διήλθομεν. Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Θ. Σολωμοῦ ὡς πρὸς τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἐν λόγῳ ταμείου παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα ἀσφαλοῦς καὶ σώφρονος χρήσεως διαχειρήσεως, υἱοθετηθὲν δὲ ἤδη παρὰ πλείστων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν φαίνετσι προωρισμένον νὰ εὐοδωθῇ καὶ ἀνταποκριθῇ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὸν εὐγενῆ σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ συνιστᾶται. Θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν πάντοτε εἰς πᾶν καλὸν πρωτοστατοῦντα φίλον καὶ πατριώτην κ. Θ. Σολωμόν.

Ὀρέστης. Δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας. Παρὰ τοῦ κ. Σπ. Στάθη ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον δρᾶμα τετράπρακτον. Τιμᾶται δρ. 1.50.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τὸ βραστὸν νερὸν ἀφαιρεῖ τὰς περισσοτέρας κηλίδας τὰς ὁποίας κάμνουν ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων τὰ ὀπωρικά. Ἀλλὰ νὰ χύνετε τὸ ζεματιστὸν νερὸν ἀμέσως ἐφ' ὅσον ὁ λεκὲς εἶναι νωπὸς καὶ νὰ τὸ ἀφίνετε νὰ διαπερνᾷ τὸ ὕφασμα ὡς τρυπητόν. Τοὐναντίον τὸ ζεματιστὸν νερὸν καταστρέφει τὸ ὕφασμα τὸ λεκιασμένον ἀπὸ αἷμα ἢ ἀπὸ αὐγόν. Ὁ χυμὸς τῆς ὡρίμου τομάτας ἀφαιρεῖ τοὺς λεκέδες τῆς μελάνης καὶ τῆς σκωριᾶς. Τὸ ψυχρὸν βρόχινον νερὸν μὲ ὀλίγην σόδαν ἀφαιρεῖ ὅλους τοὺς ἀπὸ πάχους λεκέδες. Μία κουταλιὰ διάλυσις τερεβινθύνης, χυμένη εἰς τὴν πουγάδα λευκαίνει ὑπερβολικὰ τὰ ροῦχα.

Κάθε πρωὶ ἀντὶ καφφὲ μὲ γάλα, δίδετε εἰς τὰ μικρά σας μίαν φέταν ψωμὶ μὲ μέλι. Διὰ τὰ ἀσθενικὰ παιδιὰ ἡ δίαιτα αὐτὴ εἶναι εὐεργετική.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ὡραῖα θερινὰ εὐθηνὰ φορέματα καὶ chemisettes ἐκτίθενται εἰς πώλησιν εἰς τὴν διαρκῆ ἀγορὰν ἑτοίμων εἰδῶν, ὡς φορεμάτων κυριῶν τῆς ἐποχῆς, φορεμάτων ὑπηρετριῶν καὶ παιδικῶν ὡς καὶ ἄλλων χειροτεχνημάτων τῶν προσφύγων μαθητριῶν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ Σχολείου τῆς Ἑνώσεως. Ὧραι ἐπισκέψεως ἀπὸ τῆς 10ης 12ης καθ' ἑκάστην. Γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι.

Ὁδὸς Νίκης ἀρ. 13, ὅπου καὶ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνιδων.

ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Τὴν ἀληθῆ ζωὴν ἑνὸς ἔτους ὁλοκλήρου μὲ τὰς πικρίας καὶ τὰς χαράς του, μὲ τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς θλίψεις του, τὴν ζωὴν αὐτήν, ὅπως τὴν αἰσθανόμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὅπως τὴν βλέπομεν, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν, μὲ ἐντυπώσεις σταχυολογημένας ἀπὸ παντοῦ, μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θαυμασίας γυναικείας δράσεως, μὲ τὰς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς πολύτιμα διὰ τὸ μέλλον μαθήματα, μὲ τὰς γνώμας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦ φύλου μας, τὴν ζωὴν αὐτὴν περιγράφει τὸ νέον πεντακοσιασέλιδον ἔργον τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Κ. Πορρέν. Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς εἰς πάντα προκαταβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Τιμᾶται δρ. 5. διὰ τὰς Ἀθήνας, 5,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 5 φρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτει θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἥτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιοῦχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἃς ἐδιδάχθη εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λονδῖνον καὶ ἃς δύναται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικήν της γλῶσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρᾶς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἄριστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἃς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

νείας, ὥστε οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα παρ' αὐτῆς καὶ μόνης ἐξηρτῶντο. Τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν ἡ μαθήτρια ἀνήγγειλε πρὸς τὴν φίλην της τὴν εἴδησιν τῶν γάμων της μετὰ τοῦ νέου Δυρλὺ, τοῦ υἱοῦ τοῦ συνεταίρου τοῦ πατρός της, τῇ ἀνήγγειλεν ἐπίσης, ὅτι τῇ ἀνετίθετο ἡ διεύθυνσις τοῦ κλάδου τῆς βιομηχανίας τοῦ οἴκου εἰς τὴν ὁποίαν ἡ λεπτότης τοῦ πνεύματός της καὶ ἡ καλαισθησία της ἠδύναντο νὰ εἶναι πολύτιμοι.

Ἡ νέα κυρία δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῇ τὴν προτεινομένην αὐτῇ θέσιν. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ Συβίλη Πέρσον, ἡ ἄλλοτε ἑκατομμυριοῦχος Ἀμεριχανὶς καὶ ἡ κατόπιν κ. Jaquelet, εἶναι σήμερον ἡ ὡραιοτέρα καὶ ἡ ἐπιδεξιωτέρα ράπτρια τῶν Παρισίων. Αἱ παλαιαὶ σχέσεις της ηὔξησαν τὴν πελατείαν της, χωρὶς νὰ διστάζουν ὅλαι αὐταὶ αἱ μαρκησίαι καὶ αἱ βαρωνίδες νὰ τὴν ὀνομάζουν μέχρι σήμερον φίλην των. Αὐτὴ διευθύνει ἐδῶ ὅλον αὐτὸν τὸν κολοσσιαῖον πλοῦτον. Καὶ ἐὰν ὁ κ. Δυρλὺ μοὶ δίδῃ διαταγὰς διὰ τὸ χρηματιστήριον πρὸς τὴν κ. Jaquelet, φέρω πάντοτε τοὺς πίνακάς μου πρὸς ἐξέλεγξιν. Ἰδοὺ ὅ,τι ἤθελες νὰ μάθῃς. Πρόσεξε. Ἡ ὡραία εἶναι τιμία καὶ θὰ σὲ περιπαίξῃ μόνον.... Ἄλλως τε ἡ γυναῖκά σου τὴν γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ σέ...

—Ἡ γυναῖκά μου... βεβαίως. Ἔχεις δίκαιον νὰ μοῦ τὴν ἐνθυμίζῃς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχω νὰ ἐλπίζω ἐδῶ μεγάλα πράγματα. Ἄ! εἶναι τόσον ἐπιεικής!... Καὶ ἐπὶ τέλους τί μοῦ ζητεῖ; Τίποτε. Καὶ μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅλας τὰς τρέλλας μου... ἐνῷ ἐγώ ..

—Σύ! Εἶσαι ἕνας θεότρελλος, ὁ ὁποῖος παραμονεύεις εἰς τὸν προθάλαμον τῆς ραπτρίας της· ραπτρίας ἀληθῶς μοναδικῆς, ἀκαταγωνίστου...

— Καὶ φιλαρέσκου;

—Ὄχι πολύ. Ἔχει διαθέσεις, αἵτινες ἐνθυμίζουν τὴν ἐκ τοῦ νέου κόσμου καταγωγήν της. Μὲ τὴν συνάντησίν σας αὐτὴν θὰ εὕρῃ τὸν τρόπον νὰ σοῦ δώσῃ κανὲν μάθημα καλὸν ἠθικῆς. Τὸ συνειθίζει πολὺ συχνά. Ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ ἐγὼ ἀναμένομαι εἰς τὸ παρακείμενον γραφεῖον. Ὁ Παῦλος ἠγέρθη.

Ὁ Φλωρὰν τὸν ἐμιμήθη, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἡ πρὸς τὸ βάθος θύρα εἶχεν ἀνοίξει. Ἡ κ. Jaquelet δὲν εἰσῆλθε μόνη. Εἰσήγαγε πρὸ αὐτῆς τὴν κ. de Gavre.

—Τὸ μάθημα, ἐψιθύρισεν ὁ Παῦλος. Σοῦ τὸ εἶχα προείπει.

—Ἰδοὺ ἐγώ, τέλος πάντων, εἶπεν ἡ κ. de Gavre εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἔφερε τὸ νέον της φόρεμα καὶ εἶχε ρίψει εἰς τοὺς ὤμους της τοὺς γυμνοὺς ἓν σάλι.

Ὁ νέος ἀνὴρ δὲν ἐξεπλάγη πολύ. Ὁ μετὰ τοῦ Παύλου διάλογος τὸν εἶχε προπαρασκευάσει διὰ τὴν τοιαύτην λύσιν. Ἡ ἐκεῖ παρουσία τῆς γυναικός του ἐξηγεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικήν του.

—Ἐὰν εἴξευρα ὅτι δὲν ἦσο μόνος, θὰ ἀνυπομονοῦσα ὀλιγώτερον κατὰ τὴν ἀτελείωτον αὐτὴν δοκιμὴν καὶ δὲν θὰ εἶχον τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθω νὰ τὴν τελειώσω ἐδῶ... καὶ νὰ ζητήσω καὶ τὴν γνώμην σου... Καὶ μὲ ἔνστικτον κίνημα μετριοφροσύνης συνέσφιγγε τὸ μεγάλο σάλι τὸ ὁποῖον τὴν ἐσκέπαζε.

Ὁ Δυπὸν μοὶ διηγήθη μίαν ἱστορίαν τοῦ Χρηματιστηρίου πολὺ ἐνδιαφέρουσαν. Ὥστε δὲν ἔχασα διόλου τὴν ὑπομονήν.

— Τί εὐτυχῆ ἰδέαν εἶχες νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ζητήσῃς ἐδῶ μὲ τὴν καταιγίδα αὐτήν! Ἀλλὰ πῶς εἴξευρες;

(Ἕπεται συνέχεια).